

**Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 15 czerwca 2006 r.
— Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice
Finlandii**

(Sprawa C-249/05) ⁽¹⁾

**(Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego —
Artykuły 28 WE i 49 WE — Szósta dyrektywa VAT —
Artykuły 21 i 22 — Zobowiązanie podatnika mającego stałe
miejsce zamieszkania lub siedzibę w państwie członkowskim
innym niż to, w którym dokonuje czynności podlegających
opodatkowaniu do ustanowienia przedstawiciela podatko-
wego, który nie jest bezpośrednio zobowiązany do zapłaty
podatku VAT)**

(2006/C 190/09)

Język postępowania: fiński

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawi-
ciele: D. Triantafyllou i I. Koskinen, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Finlandii (przedstawiciele: T. Pynnä i
E. Bygglin, pełnomocnicy)

Przedmiot

Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Naru-
szenie art. 28 i 49 WE dyrektywy 77/388/EWG: szóstej dyrek-
tywy Rady z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji
ustawodawstw Państw Członkowskich w odniesieniu do
podatków obrotowych — wspólny system podatku od wartości
dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku (Dz.U. L
145, str. 1) — Ustawodawstwo krajowe zobowiązujące podat-
nika niemającego stałego miejsca zamieszkania lub siedziby w
kraju, który jednak dokonuje tam czynności podlegających
opodatkowaniu, do ustanowienia przedstawiciela podatkowego,
który nie jest bezpośrednio zobowiązany do zapłaty podatku

Sentencja

1) Wprowadzając obowiązek ustanowienia przedstawiciela podatko-
wego przez podatnika niemającego stałego miejsca zamieszkania
lub siedziby w Finlandii, który jednak dokonuje tam czynności
podlegających opodatkowaniu i który ma stałe miejsce zamiesz-
kania lub siedzibę w innym państwie członkowskim lub w
państwie trzecim, z którym Republika Finlandii zawarła porozu-
mienie o wzajemnej pomocy właściwych władz w odniesieniu do
podatków pośrednich, którego zakres zastosowania odpowiada
zakresowi zastosowania dyrektywy Rady 76/308/EWG w sprawie
wzajemnej pomocy przy dochodzeniu roszczeń wynikających z
operacji będących częścią systemu finansowania Europejskiego
Funduszu Orientacji i Gwarancji Rolnej oraz rolniczych opłat
wyrównawczych i opłat celnych, zmienionej przez dyrektywę Rady
2001/44/WE z dnia 15 czerwca 2001 r. i rozporządzenia Rady
(WE) nr 1798/2003 z dnia 7 października 2003 r. w sprawie
współpracy administracyjnej w dziedzinie podatku od wartości

dodanej i uchylającego rozporządzenie (EWG) nr 218/92, Repu-
blika Finlandii uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na
mocy art. 21 i 22 szóstej dyrektywy Rady 77/388/EWG z dnia
17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw Państw
Członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych —
wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona
podstawa wymiaru podatku, zmienionej przez dyrektywę Rady
2001/115/WE z dnia 20 grudnia 2001 r.

2) Republika Finlandii zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 193 z 6.8.2005.

**Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 15 czerwca 2006 r.
— Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice
Federalnej Niemiec**

(Sprawa C-264/05) ⁽¹⁾

**(Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego —
Dyrektywa 2001/19/WE — Wzajemne uznawanie dyplomów,
świadectw i innych dokumentów potwierdzających posiadanie
kwalifikacji — Pielęgniarka, lekarz dentyista, lekarz wetery-
narii, położna, architekt, farmaceuta i lekarz — Brak trans-
pozycji w wyznaczonym terminie)**

(2006/C 190/10)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (Przedstawi-
ciele: A. Manville i H. Støvlbæk, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Federalna Niemiec (Przedstawiciel: C.
Schulze-Bahr, pełnomocnik)

Przedmiot

Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Brak
transponowania w wyznaczonym terminie dyrektywy
2001/19/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 14 maja
2001 r. zmieniającej dyrektywę Rady 89/48/EWG i
92/51/EWG w sprawie ogólnego systemu uznawania kwalifi-
kacji zawodowych oraz dyrektywy Rady 77/452/EWG/
77/453/EWG, 78/686/EWG, 78/687/EWG, 78/1026/EWG,
78/1027/EWG, 80/154/EWG, 80/155/EWG, 85/384/EWG,
85/432/EWG, 85/433/EWG i 93/16/EWG dotyczące zawodów
pielęgniarki ogólnej, lekarza dentyisty, lekarza weterynarii,
położnej, architekta, farmaceuty i lekarza (Dz. U. L 206, str.1)

Sentencja

1) Nie przyjmując wszelkich przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych do dokonania transpozycji art. 1-4 oraz art. 9-13 dyrektywy 2001/19/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 14 maja 2001 r. zmieniającej dyrektywy Rady 89/48/EWG i 92/51/EWG w sprawie ogólnego systemu uznawania kwalifikacji zawodowych oraz dyrektywy Rady 77/452/EWG, 77/453/EWG, 78/686/EWG, 78/687/EWG, 78/1026/EWG, 78/1027/EWG, 80/154/EWG, 80/155/EWG, 85/384/EWG, 85/432/EWG, 85/433/EWG i 93/16/EWG dotyczące zawodów pielęgniarstwa ogólnej, lekarza denty, lekarza weterynarii, położnej, architekta, farmaceuty i lekarza, Republika Federalna Niemiec uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy tej dyrektywy.

2) Republika Federalna Niemiec zostaje obciążona kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 205 z 20.08.2005

Odwołanie wniesione w dniu 26 kwietnia 2006 r. przez Alecansan SL od wyroku z dnia 7 lutego 2006 r. w sprawie T-202/03 Alecansan SL przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM)

(Sprawa C-196/06 P)

(2006/C 190/11)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Alecansan SL (Przedstawiciele: P. Merino Baylos i A. Velázquez, abogados)

Druga strona postępowania: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego i CompUSA Management Co.

Żądania wnoszącego odwołanie

— uchylenie wyroku wydanego w dniu 7 lutego 2006 r. przez Sąd Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich (pierwsza izba) w sprawie T-202/03 oddalającego skargę o stwierdzenie nieważności decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 24 marca 2003 r. (sprawa R 711/2002-1), w której uznano sprzeciw Alecansan SL wobec wniosku o rejestrację wspólnotowego znaku towarowego „COMPUSA” za bezzasadny (zgłoszenie nr 849 497).

Zarzuty i główne argumenty

Wnoszący odwołanie twierdzi, że Sąd dokonał niewłaściwej wykładni art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 40/94 (¹)

uznając, że nie zachodzi prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd w odniesieniu do występujących w sprawie dwóch znaków towarowych, z uwagi na to, że mimo wysokiego podobieństwa fonetycznego i wizualnego, towary i usługi oznaczane zgłoszonym znakiem towarowym nie są podobne do towarów i usług oznaczanych znakiem towarowym, z którego rejestracji uprawniony jest wnoszący odwołanie. Zdaniem wnoszącego odwołanie, przy orzekaniu o istnieniu prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd Sąd nie uwzględnił licznych czynników.

(¹) Dz.U. 1994, L 11, str. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Unabhängiger Finanzsenat Salzburg-Aigen w dniu 8 maja 2006 r. — Schwaninger Martin, Viehhandel — Viehexport przeciwko Zollamt Salzburg, Erstattungen

(Sprawa C-207/06)

(2006/C 190/12)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Unabhängiger Finanzsenat Salzburg-Aigen

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Schwaninger Martin, Viehhandel — Viehexport

Strona pozwana: Zollamt Salzburg, Erstattungen

Pytania prejudycjalne

1) Czy art. 1 rozporządzenia Komisji (WE) nr 615/98 (¹) z dnia 18 marca 1998 r. należy interpretować w ten sposób, że w przypadku transportu morskiego stałym i bezpośrednim połączeniem pomiędzy jednym punktem geograficznym we Wspólnocie a punktem geograficznym położonym w państwie trzecim przy użyciu pojazdów załadowywanych na pokład statku bez wyładowania zwierząt rozdział VII pkt 48 ppkt 7 lit. b) załącznika do dyrektywy Rady 91/628/EWG (²) z dnia 19 listopada 1991 r. należy stosować odpowiednio?

2) Jeżeli na pytanie pierwsze udzielona zostanie odpowiedź twierdząca, powstaje pytanie, czy rozdział VII pkt 48 ppkt 7 lit. b) załącznika do dyrektywy 91/628/EWG należy rozumieć w ten sposób, że w przypadku transportu była czas transportu morskiego nie odpowiada przepisowi ppkt 4 lit. d), jeżeli zwierzętom nie zapewni się po 14 godzinach transportu okresu transportu trwającego przynajmniej jedną godzinę.